

Publicerad 2013-07-23 22:53 av Lena Själsöga Keijser

tonlyft

hon lyfter
tonerna ur bröst

spräcker glasens
hårt hållna stämmor

svävar
rör

vid hjärtan

stridande floder
manas lugn

av en stämma
ur bröst lyft

han vandrade med havets gång
såg havet skölja upp stammar ur det var en gång i är
träden var lagda i cirkeln
reste stammarna ur cirkel böjd
sträckta rötterna
vida
sträckta armar händer
fötter
han såg pärlor
givna ur musslor
snäckor
rullas ut
bli blad

träden susade

han bar i handen den gåva hon gav
silverbladsskärnan
med skaft av björkar
med fäste av silver
av horn
gåvan av dem vilka bär molnen
mellan hornen
dem vilka andas toner

stammarna bar ögon
kvistögon
ty i detta skede ställdes kvistiga frågor
om i vilken riktning rötterna skulle spridas
kronorna giva lä
följa vinden
ögonen blickade

han lade händerna till Stammarna
gavs tälje
och han täljde det
ögonen såg
ser

det kom sig så att han såg bergen stiga upp ur havet
ruska vattenpärlor ur hår
glittrande sträckte bergen sig
stenar rullade fria
stack skirrötter in i marker
hon log mjukt
modern
i bergsgrunds
begrundan

havet vattnade Stammarna
vattnade stenar
berg
moras
moras vari guldpärlor
hjortron

skimrade fröjdan

han hörde stenarna
lade händerna till stenarnas ådror
så hade hans händer andats träden
stammarna

med silverskärans
snidade han
allt det molnen viskade ur sten
ty vad annat är molnen
dessa äro bergens
drömsvar

över mon syntes en kvinna vandra
hennes ögon skimrade av myrens guld
hennes hår en krans flätad av silver
kjolar av malakitens ådring
innerklädnad av månsten
mantel av lapis lazuli
hennes händer
bara

ur dem framsteg linjerna
vilka förenade
dessa flammor

dessa svarade den lyhörande silverbladsskärans toner

han står mitt i ängen
i mittdagens högsta punkt
en punkt vilken icke är en punkt
vilken är mittdagens visare

han hade i en stund av stunder
lagt ansiktet till jorden
brett ut huden
händerna
stigarna
lyssnat in tavlans
ur

han målade tavlan
med visar i fyrtal
nu står han mitt i ängen
i mittdagens högsta punkt
en punkt vilken ej är månförmörkelse
ej heller solförmörkelse
ej heller spillt bläck
ej heller punkt
ty punkten är begynnelse
begynnelsen är punkt
han står i mittdagens högsta punkt
vilken är mittdagens visare
ögonen är i begynnelseskeendet
skedet
kisande springor

är han en man
är han springarens man
är han en tvåbening
är han enhörningen
är han en varg
en tiger
är han en struts
kanske en påfågel ty manteln är lång
han bär många ögonnycklar
sakta öppnas ögonen i detta mansansikte
i takt i tonande med armarnas händernas sträckning
lyftande
dessa omfamnar
omkuper
solen
dessa dricker solljus
han sänker så händerna
spiller ej en droppe
han sänker händerna armarna
sammanhållna
han håller sol i händer

han har vandrat i stenstäderna
vandrat i ökenstäderna

lärts denna konst
i förstone i sina tvivel svedde han händerna
så ofta hade han sett in i dessa svedjemarker
sett grönskan stiga upp ur kolbäddar
han kastade eldkloten
ty säg
vad annat är solen
i mötet med hennes brösttoner
han kastade eldkloten
ty vad annat är solen i mannens händer
han såg former skapas
såg ur dimman
gestalter framstiga
formas
ja vad annat är solen
i hans händer
kastade han dem likt bowlingklot
kanske
kanske ej
och gjorde han det var detta till banande
av gryendevägen till viljandefötter
kastade han dem
kloten likt kanonkulor
till förödelse
icke så
och kanske så
vad är de svedda markerna
han hade lärts denna konst
han kastade dem så
till att bringa den hastande att hålla andan
taga ett steg åter i begrundan
icke tvivel
i begrundan
han ser henne ankomma
kvinnan i vitt
framstigen ur vattenfallet
hon har skådat honom
i grottan bakom vattenfallets mantel
nu knäpper hon upp silvernålen
vilken håller samman
manteln

vita vingar synes sväva
landa
hon vattnar hans solkorn med
regnbågsdroppar
smyckar hans inre
tillsammans skrida de
inöver bron
in i regnbågstonande tempel
därur andas de
kärleksordens
förverkligande
i sten
ur sten
i träd
ur träd
i hav
ur hav

de är komna nu

fjärilar
tvenne

dansar i vinden

cirklar
cirklar

i vitvind

fjärilar komna

molnen
moln i vinden

skira

lätta

rörelsens spröda
i styrka

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten